

ΒΗΜMagazino

ΠΩΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ
ΤΗ ΦΗΜΗ
ΚΑΙ ΤΑ
ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ

K
E
A
N
T
U

REEVES

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΑΛΑΝΤΟ ΜΟΡΟ ΤΑ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ Σ. 16

ΛΙΧΑΔΟΝΗΣΙΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ «ΣΕΪΧΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ» Σ. 26

ΠΡΟΣΩΠΑ ΑΛ ΜΑΓΙΑΣΑ, Σ. ΧΙΛΛ, ΤΖ. ΣΑΒΟΡΕΤΙ, Μ. ΣΑΤΤΙ Σ. 12, 20, 22, 34

ΠΟΛΥ ΚΑΛΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Προσνήξ, γενναιόδωρος και... κουλ,
ο Κιάνου Ριβς παραμένει ο πιο down to earth
σταρ του Χόλιγουντ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Εχουν περάσει 20 χρόνια από τότε που ο Κιάνου Ριβς υπήρξε – για κάποιο διάστημα – ο πιο περιζήτητος ηθοποιός του Χόλιγουντ χάρη στην εκκωφαντική επιτυχία του «Matrix», όμως ακόμα και σήμερα ο 54χρονος σταρ βρίσκεται αρκετά συχνά στην επικαιρότητα και όχι μόνο με αφορμή τις περιπέτειές του στη μεγάλη οθόνη. Σύμφωνα, βοηθάει το ότι έχει πρωταγωνιστήσει εσχάτως στη δημοφιλή σειρά ταινιών με ήρωα τον εκτελεστή Τζον Γουίκ – η τελευταία, το «John Wick: Κεφάλαιο 3», με συμπρωταγωνίστρια τη Χάλι Μπέρι, προβάλλεται ήδη στους κινηματογράφους και έχει συγκεντρώσει μέχρι στιγμής παγκόσμιες εισπράξεις άνω των 220 εκατ. δολαρίων. Υπάρχουν και άλλες επαγγελματικές δραστηριότητές του που συζητιούνται, όπως το ότι στις αρχές Μαΐου αποκαλύφθηκε ως το κεντρικό πρόσωπο της διαφημιστικής καμπάνιας για τη φθινοπωρινή ανδρική κολεξιόν του οίκου Saint Laurent σε μια πολύ ατμοσφαιρική ασπρόμαυρη φωτογράφιση με την υπογραφή του φημισμένου Ντέιβιντ Σιμς, ή η σύντομη συμμετοχή του στην κωμωδία «Always Be My Maybe», η οποία είναι διαθέσιμη για streaming

στο Netflix, όπου υποδύεται μια επιτηδευμένη, σοβαροφανή εκδοχή του εαυτού του, λαμβάνοντας εξαιρετικές κριτικές για την αυτοσαρκαστική ερμηνεία του. Ο Κιάνου Ριβς ωστόσο παραμένει δημοφιλής επειδή μοιάζει να μην έχει χάσει καθόλου την επαφή του με την πραγματικότητα παρά τα πλούτη και τη φήμη του. Πριν από μερικές ημέρες στην ιστοσελίδα του έγκριτου αμερικανικού εντύπου «The New Yorker» αναρτήθηκε μακροσκελές άρθρο με τίτλο «Keanu Reeves Is Too Good for This World» («Ο Κιάνου Ριβς παρα-είναι καλός για αυτόν τον κόσμο»), όπου απαριθμούνται οι δεκάδες καλές πράξεις που έχει κάνει και ο ευγενικός, προσγειωμένος τρόπος με τον οποίο φέρεται συχνά στους θαυμαστές του. Μια πρόσφατη από αυτές τις αφηγήσεις τον θέλει να νοικιάζει βανάκι και να μεταφέρει στο Λος Αντζελες, διασκεδάζοντάς τους κατά τη διαδρομή, τους συνεπιβάτες του σε μια πτήση με αφετηρία το Σαν Φρανσίσκο, όταν το αεροπλάνο έκανε αναγκαστική προσγείωση στην πόλη Μπέικερσφιλντ. Ως και η απόλυτα κοινότοπη δήλωση που έκανε ως καλεσμένος στο σόου του Στίβεν Κολμπέρ πριν από λίγο καιρό έγινε viral – με την καλή έννοια. Ο παρουσιαστής τον ρώτησε τι πιστεύει ότι συμβαίνει αφού πεθάνουμε και εκείνος απάντησε: «Φαντάζομαι πως λείπουμε σε αυτούς που μας

Keanu

● Από την καμπάνια για τη φθινοπωρινή ανδρική συλλογή του οίκου Saint Laurent.

«

Πριν από μερικές ημέρες στην ιστοσελίδα του έγκριτου αμερικανικού περιοδικού “The New Yorker” αναρτήθηκε μακροσκελές άρθρο με τίτλο “Ο Κιάνου Ριβς παραείναι καλός για αυτόν τον κόσμο”

»

Reeves

ΣΕΪΧΑ ΑΛ ΜΑΓΙΑΣΑ Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡ

Η βασίλισσα του κόσμου της τέχνης επενδύει δισεκατομμύρια δολάρια στο μέλλον της χώρας της κρατώντας σφιχτά το χέρι της παράδοσης.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ο Ρίτσαρντ Σέρα ανέκαθεν προτιμούσε τη θάλασσα από την έρημο. Όταν όμως τον κάλεσε η Αυτής Εξοχότης να δημιουργήσει ένα γλυπτό στο Κατάρ, έκανε μια ηχηρή εξαίρεση. Πώς θα μπορούσε άλλωστε να γυρίσει την πλάτη στην απόλυτη «βασίλισσα της τέχνης», σεΐχα Αλ Μαγιάσα μπιν Χαλίφα αλ Θάνι, αδελφή του εμίρη της χώρας, η οποία προεδρεύει των μουσείων του Κατάρ απ' όταν τοποθετήθηκε στη θέση από τον πατέρα της το 2006; Εκείνη είναι υπεύθυνη για τη συλλογή έργων σύγχρονης τέχνης του κράτους ξοδεύοντας όπως η ίδια κρίνει το 1 δισ. δολάρια (σύμφωνα με το Bloomberg) που έχει στη διάθεσή της ετησίως για τη διαμόρφωσή της. Ένα γεγονός όχι και

τόσο ήσσοнос σημασίας, που την έφερε στο νούμερο 1 της λίστας των 100 πιο επιδραστικών ανθρώπων της τέχνης του περιοδικού «Art Review» το 2013 ως τη δεύτερη γυναίκα που κατακτούσε την κορυφή της κατάταξης, αλλά και σε υψηλές θέσεις σε αντίστοιχους καταλόγους του «Time» ή του «Forbes». «Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους, κατά κάποιον τρόπο. Κανένας δεν αγοράζει έργα τέχνης όπως το Κατάρ. Και δεν είναι μόνο οι αγορές, αλλά και οι διεθνείς χορηγίες εκθέσεων (σ.σ.: π.χ. της μεγάλης αναδρομικής του Ντέμιαν Χιρστ στην Tate Modern το 2012) και εικαστικών θεσμών» έλεγε τότε ο αρχισυντάκτης του «Art Review», Μαρκ Ράπολτ. Τελικά, το έργο του Ρίτσαρντ Σέρα «East-West/West-East» (2014), τέσσερις γιγάντιες παραλληλόγραμμες πλάκες από ατσάλι, στήθηκε καταμεσής της

ερήμου του Κατάρ ως ένα σύγχρονο μυστηριώδες Stonehedge. Ήταν το πιο ψηλό έργο που είχε δημιουργήσει ο αμερικανός γλύπτης των μνημειακών εγκαταστάσεων και ο σκοπός ήταν να ορθώσει το ανάστημά του για να συνδέσει το παρελθόν με το παρόν του Κατάρ. Μιας χώρας με ραγδαία ανάπτυξη χάρη στο πετρέλαιο και στο φυσικό αέριο, δύο πλουτοπαραγωγικές πηγές που τη μετέτρεψαν από πατρίδα περιπλανώμενων βεδουίνων σε ένα από τα πιο πλούσια κράτη του κόσμου. Ένα κράτος το οποίο έχει βαλθεί να επιδείξει το μεγαλείο του όχι βεβαίως μόνο μέσα από γλυπτικές εγκαταστάσεις αλλά και από μουσεία-μνημεία της σύγχρονης αρχιτεκτονικής, όπως το πρόσφατο Εθνικό Μουσείο του Κατάρ (NMoQ) διά χειρός Ζαν Νουβέλ, και ταυτόχρονα να διατηρήσει ανέπαφη την παρά-

①

②

●
1. Η σεΐχα Αλ Μαγιάσα με φόντο τη Βενετία, μία από τις ευρωπαϊκές «πρωτεύουσες» της τέχνης.
2. Το έργο του Ρίτσαρντ Σέρα «East-West/West-East» (2014), 40 χιλιόμετρα έξω από την Ντόχα του Κατάρ.

δοση της χώρας. Παρεμπιπτόντως, αν και έχουμε την αίσθηση ότι αυτή είναι πολύ πρόσφατη, ένα απολίθωμα που εκτίθεται στο συγκεκριμένο μουσείο ως δάνειο από το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας του Λονδίνου μαρτυρά ότι υπήρχε ζωή σε αυτή τη χερσόνησο ακόμα και πριν από 400 εκατ. χρόνια. Δείγμα της κατεύθυνσης που θέλει να πάρει το σημερινό Κατάρ είναι ότι το συγκεκριμένο έκθεμα θαύμασαν στα εγκαίνια του μουσείου στην Ντόχα πρωτοκλασάτες προσωπικότητες του διεθνούς τζετ σετ όπως ο Τζόνι Ντεπ, ο Λουκ Έβανς, ο Τζεφ Κουνς, ο Τακάσι Μουρακάμι, η Βικτόρια Μπέκαμ, ο Χοσέ Μουρίνιο, η Νταϊάν φον Φίρστενμπεργκ, οι Herzog & de Meuron, ο Ολαφουρ Ελίασον, ο Ρεμ Κούλχαας, η Ναόμι Κάμπελ, η Νατάλια Βοντάνοβα αλλά και ο Νικόλα Σαρκοζί με την Κάρλα Μπρούνι.

Από το Harrods στο art island του Ιονίου

Η 36χρονη Μαγιάσα, ως πρόεδρος των μουσείων του Κατάρ, έχει βάλει ως ύψιστο στόχο να διατηρήσει αυτή την ισορροπία ανάμεσα στο παλιό και στο νέο Κατάρ και βεβαίως παράλληλα να καταστήσει τη χώρα της φάρο του πολιτισμού στη Μέση Ανατολή και στον μουσουλμανικό κόσμο με το βλέμμα πάντα στραμμένο στη Δύση. Έχει άλλωστε πρόσφορο έδαφος για να πράξει τα δέοντα όπως το επιθυμεί. Κατ' αρχάς της το επιτρέπει ο ιλιγγιώδης πλούτος της οικογένειάς της, η οποία μεταξύ άλλων διαθέτει αμέτρητα ακίνητα στην Ευρώπη, όπως ο ουρανοξύστης The Shard, το Ολυμπιακό Χωριό ή το πολυκατάστημα Harrods, όλα στο Λονδίνο, αλλά και τα ξενοδοχεία Majestic, Martinez και Carlton στις Κάννες (στην Ελλάδα το Κατάρ συνδέ-

θηκε με το ιδιωτικό νησί Οξυά ή Οξεία του συμπλέγματος των Εχινάδων στο Ιόνιο, το οποίο γράφτηκε ότι απέκτησε η οικογένεια του εμίρη έναντι 5 εκατ. ευρώ προκειμένου να το μετατρέψει σε «art island»). Κατά δεύτερον, το 60% του πληθυσμού του Κατάρ είναι κάτω των 30 ετών και άρα ευεπίφορο να ενστερνιστεί το δελεαστικό όραμα της Αλ Μαγιάσα. Εκείνη γνωρίζει ότι για να τους προσελκύσει θα πρέπει να χρησιμοποιήσει την τελευταία λέξη της τεχνολογίας για να καταστήσει θελκτικές τις εκθέσεις. Είναι πρωταρχικό της μέλημα, καθώς ως μητέρα τεσσάρων τέκνων δηλώνει ότι «όλα τα παιδιά πρέπει να εκτεθούν στην τέχνη, ακόμα και αν δεν ασχοληθούν τελικά με αυτήν. Ερευνες αποδεικνύουν ότι οι μαθητές που έρχονται σε επαφή με πολιτιστικά ιδρύματα έχουν καλύτερη ιστορι-

κή ενσυναίσθηση, δυνατότητα απομνημόνευσης και κριτική ικανότητα».

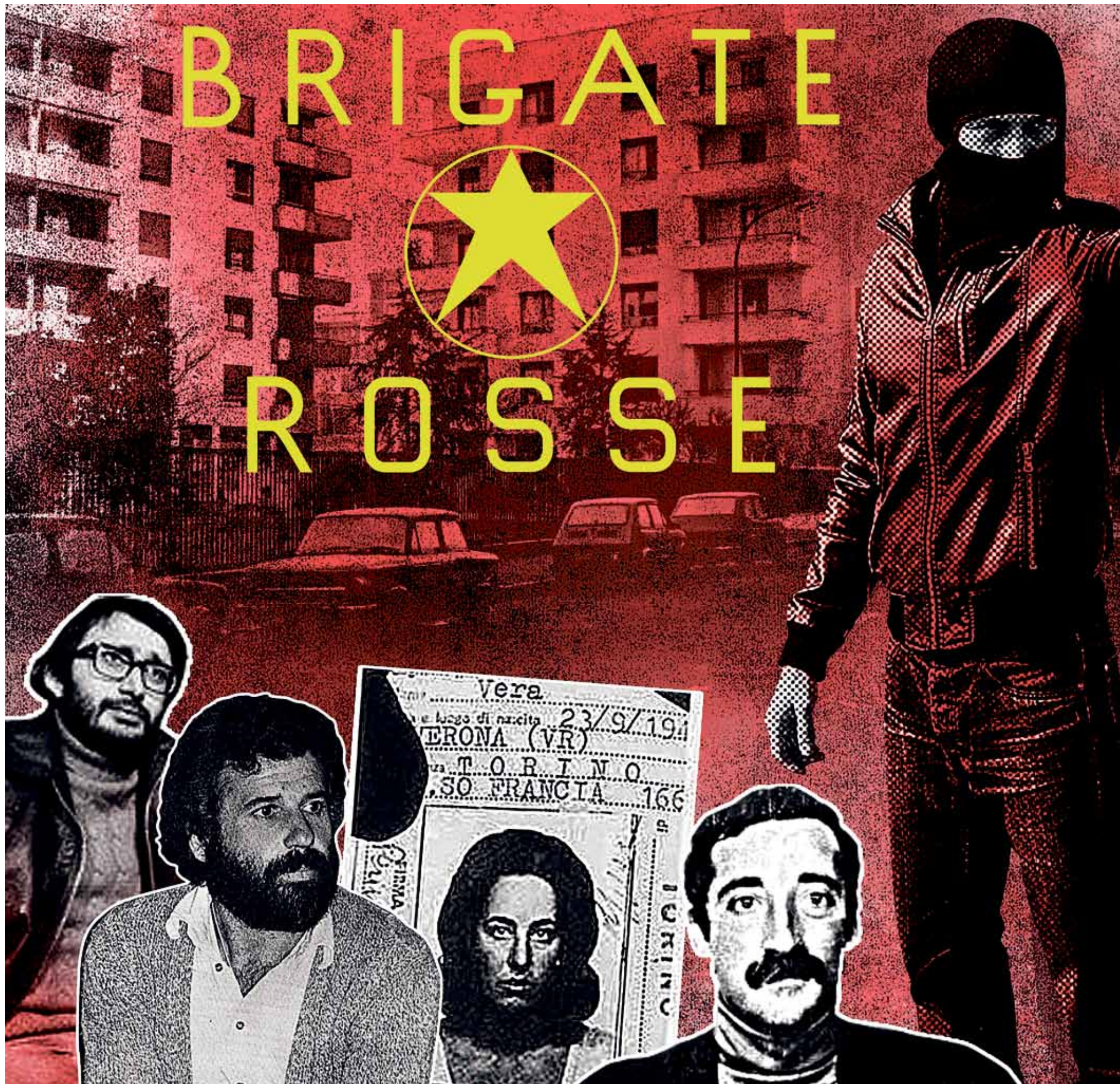
Με αμπάγια στο Upper East Side

Πώς θα τοποθετηθεί άραγε αυτή η νέα γενιά απέναντι στους περιορισμούς που επιβάλλει η αυστηρότητα της επιβολής των θρησκευτικών κανόνων του Ισλάμ, αρχής γενομένης από τον ενδυματολογικό κώδικα των γυναικών; «Η αμπάγια δεν είναι ένα θρησκευτικό ένδυμα ούτε ένα θρησκευτικό statement. Αντίθετα, συνιστά ένα διαφορετικό πολιτισμικό σύμβολο το οποίο επιλέγουμε να το φορέσουμε. Είναι ένα ένδυμα που κάνει μια γυναίκα να αισθάνεται ελεύθερη, μια και μπορεί να φορέσει ό,τι θέλει κάτω από αυτήν. Μπορεί αν θέλει να πάει στη δουλειά με τις πιτζάμες της και κανένας δεν θα το καταλάβει. Αλλάζουμε τη χώρα

Η Αλ Μαγιάσα βρέθηκε το 2013 στο νούμερο 1 της λίστας του περιοδικού “Art Review” με τους 100 πιο επιδραστικούς ανθρώπους της τέχνης και έκτοτε έχει καταλάβει υψηλές θέσεις σε αντίστοιχους καταλόγους του “Time” ή του “Forbes”

ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΟΡΟ

Πριν από 41 χρόνια η Ιταλία συγκλονιζόταν από τον απόηχο της εκτέλεσης του μείζονος πολιτικού και αρχιτέκτονα του «ιστορικού συμβιβασμού» μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Τον Ιανουάριο του 1976 η Ιταλία βρίσκεται στη δίνη μιας πρωτοφανούς οικονομικής και πολιτικής κρίσης. Ένα κύμα τρομοκρατίας σαρώνει τη χώρα αφήνοντας 27 επιφανείς Χριστιανοδημοκράτες νεκρούς σε διάστημα δύο εβδομάδων: ο Μαριάνο Ρουμόρ πεθαίνει από υποτιθέμενη καρδιακή προσβολή, ο Τζούλιο Αντρεότι μαχαιρώνεται ενώ σκύβει για να φιλήσει το χέρι ενός ψευδοκαρδινάλιου, ο Τσιρίακο ντε Μίτα και ο Φιορεντίνο Σιούλο αλληλοσκοτώνονται σε μονομαχία. Ο πρόεδρος Τζιοβάνι Λεόνε αδυνατεί να βρει οποιονδήποτε που να δέχεται να σχηματίσει κυβέρνηση, ώσπου παρεμβαίνει ο τελευταίος επιζών: «Η λύση δόθηκε από τον Αλντο Μόρο, που βγήκε ζωντανός, όχι όμως και ανέπαφος, από τη μεγάλη νύχτα του Αγίου Βαλεντίνου. Μια μαχαιριά τον σημάδεψε στο αριστερό μάγουλο, δίνοντας στο πρόσωπό του μια πιο αρρενωπή, αν και αλλήθωρη, όψη. Η σφαίρα κάποιου συνωμότη σφηνώθηκε στο πλευρό του, υποχρεώνοντάς τον να περπατά με

βήμα ξεγοφιασμένο, αλλά και κάπως αρεϊμά-
νιο». Η λύση του πραγματιστή Μόρο, ο διορι-
σμός εξωκοινοβουλευτικού πρωθυπουργού με
κληρωτούς υπουργούς, κατασιγάει προσωρινά
τον αλληλοσπαραγμό για την εξουσία.
Εκ των υστέρων, το παραπάνω σπαρταριστό
στόρι αφήνει πικρή γεύση. Στο ιταλικό «μυ-
θιστόρημα πολιτικής φαντασίας» με τίτλο «Ο
Μπερλινγκουέρ και ο καθηγητής» που δημοσί-
ευσε «Το Βήμα» μεταξύ 11 και 24 Ιανουαρίου
1976, η ανελέητη σάτιρα του ανώνυμου συγ-
γραφέα προοικονομούσε με τρόπο κωμικό τα
τραγικά γεγονότα που θα συντάρασαν τη χώ-
ρα δύο χρόνια αργότερα. Για την ακρίβεια, η
ζωή θα εξελισσόταν αντίστροφα από την τέχνη:
ο Αντρεότι, ο Ρουμόρ και τα άλλα μεγάλα στελέ-
χη της Χριστιανικής Δημοκρατίας θα επιζούσαν,
ο Αλντο Μόρο θα απαγόταν και έπειτα από 55
ημέρες ομηρείας θα δολοφονούνταν από την
τρομοκρατική οργάνωση Ερυθρές Ταξιαρχίες.
Εξαρχής σκοτεινή ως προς πολλές από τις λε-
πτομέρειές της, η υπόθεση δεν διαλευκάνθηκε
ποτέ πλήρως. Σήμερα, 41 χρόνια μετά την εκτέ-
λεση του Αλντο Μόρο, εξακολουθεί να ισχύει

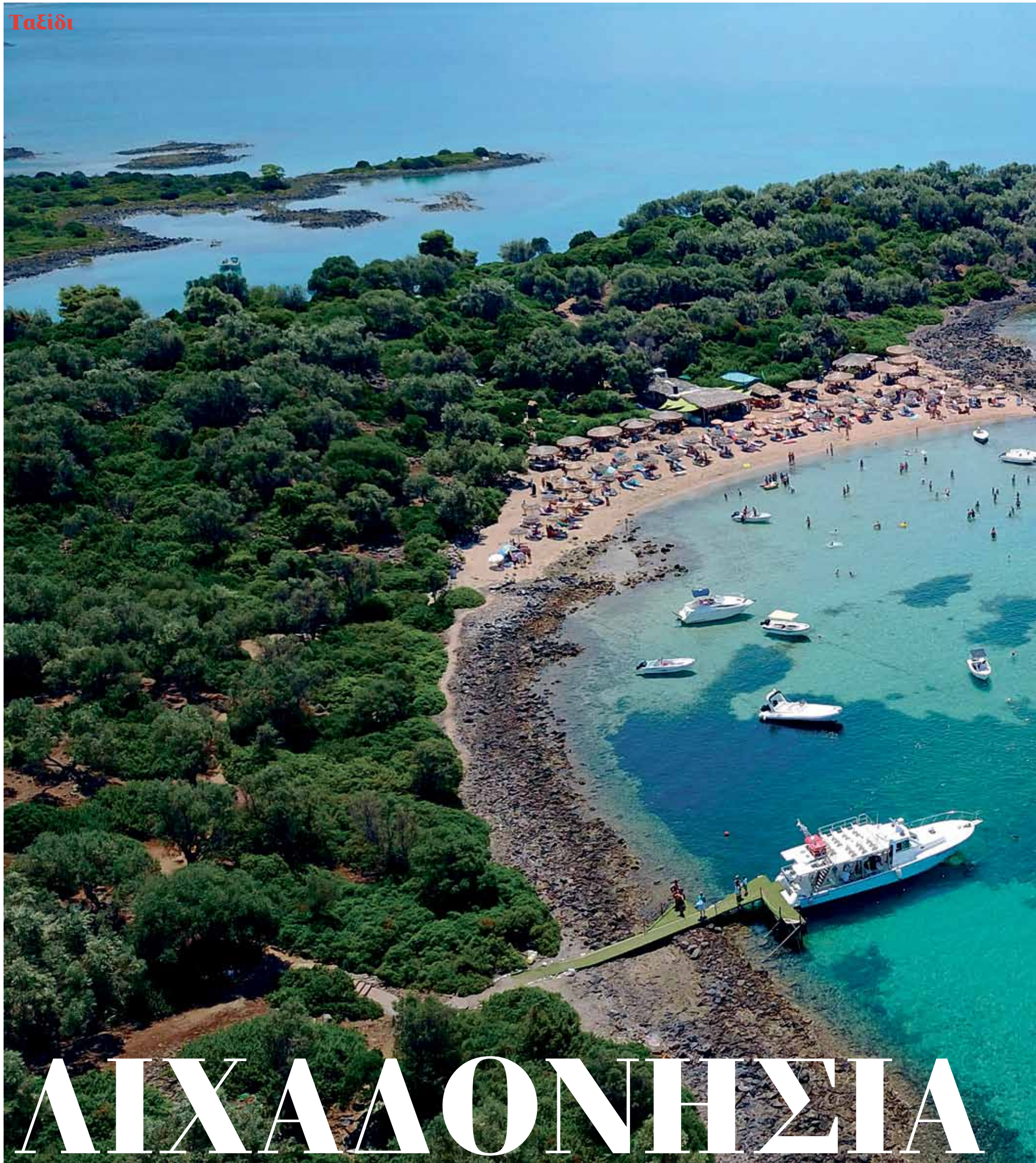
η διαπίστωση του Φιλίπ Πονς στην εφημερίδα
«Le Monde» μετά το τέλος της δίκης των δολο-
φόνων του το 1983: «Το αίνιγμα παραμένει».

16 Μαρτίου 1978, 9.10 π.μ.

Γεννημένος το 1916 στην Απουλία της Νότιας
Ιταλίας, βουλευτής σε ηλικία 30 ετών, υπουργός
στα 39 του, έπειτα γραμματέας του Χριστιανο-
δημοκρατικού Κόμματος, πέντε φορές πρωθυ-
πουργός, από το 1963 έως το 1968 και από το
1974 έως το 1976, και μελλοντικός πρόεδρος
της χώρας, όπως λεγόταν, ο Αλντο Μόρο εί-
ναι τη στιγμή της απαγωγής του ένας από τους
ισχυρότερους ιταλούς πολιτικούς. Νωχελικός,
επιρρεπής σε «φραστικά αραβουργήματα», κα-
τά τον όρο των δημοσιογράφων Μαρσέλ Πα-
ντοβανί και Μαρκ Σεμό, αλλά και «λαμπρός
πολιτικός, προσεκτικός, έξυπνος, υπολογιστής,
φαινομενικά ευλόγιστος, στην πραγματικότητα
όμως άκαμπτος, υπομονετικός, αλλά με υπο-
μονή στα όρια της ξεροκεφαλιάς», κατά τον
συγγραφέα και πολιτικό επικριτή του Λεονάρ-
ντο Σάσα, έχει μόλις κατορθώσει το φαινομε-
νικά ακατόρθωτο: σε μια Ιταλία σπαρασόμε-

νη από την κομματική αστάθεια, όπου η ακρο-
αριστερή και η ακροδεξιά τρομοκρατία ανθού-
σαν και η οικονομία μαράζωνε, η διαπραγμα-
τευτική του δεξιότητα έχει κάνει το ισχυρότα-
το Κομμουνιστικό Κόμμα του 34% να δώσει τα
χέρια με τη Χριστιανική Δημοκρατία. Ο «ιστο-
ρικός συμβιβασμός» προβλέπει μια κυβέρνη-
ση «εθνικής ομοψυχίας» με πρωθυπουργό τον
Τζούλιο Αντρεότι, που θα στηρίζεται από τους
ευρωκομμουνιστές του Ενρίκο Μπερλινγκου-
έρ φέρνοντας πολιτική σταθερότητα στη χώρα
και σπάζοντας τον τριακονταετή αποκλεισμό
του ΚΚΙ από την εθνική διακυβέρνηση. Στις 16
Μαρτίου 1978, στις 9 το πρωί, ο Μόρο ξεκι-
νά για τη Βουλή προκειμένου να δώσει ψήφο
εμπιστοσύνης: «Στις εννέα και δέκα λεπτά»,
έγραφαν η Παντοβανί και ο Σεμό σε κείμενο
που αναδημοσίευε «Το Βήμα» τον Δεκέμβριο
της ίδιας χρονιάς, «στη γωνία των οδών Φάνι
και Στρέζα, στον λόφο του Μόντε Μάριο που
εξουσιάζει τη Ρώμη, μία Φιάτ 128 με διπλω-
ματική πινακίδα κόβει τον δρόμο. Ο οδηγός
του Μόρο φρενάρει. Το αθέλητο σύνθημα για
την έφοδο. Σε λιγότερο από ένα λεπτό πέφτουν

● Αλμπέρτο Φραντσε-
σκί, Ρενάτο Κούρ-
τσιο, Μάρα Καγκόλ,
Μάριο Μορέτι: ο υπα-
ρχηγός των Ερυθρών
Ταξιαρχιών, ο αρχηγός
τους, η σύζυγός του
και ο μετέπειτα αρχη-
γός που προΐστατο της
οργάνωσης όσο ο Νο 1
και ο Νο 2 δικάζονταν
το 1978 και τράβηξε τη
σκάνδαλη του όπλου
που σκότωσε τον Αλ-
ντο Μόρο. **Δεξιά, επά-
νω:** Το πτώμα του
Μόρο ανακαλύπτεται
στη Ρώμη στις 9 Μαΐου
1978. **Κάτω:** Ο Μόρο
στην αιχμαλωσία, 20
Απριλίου 1978.

ΛΙΧΑΔΟΝΗΣΙΑ

Εκεί που ο Βόρειος Ευβοϊκός Κόλπος συναντά τον Μαλιακό συντελείται ένα μικρό θαύμα της φύσης που φέρνει πιο κοντά τις Σεϋχέλλες στην Ελλάδα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Τα έχουν αποκαλέσει «Σεϋχέλλες της Εύβοιας» και «Μπαχάμες της Ελλάδας». Στην πραγματικότητα τα Λιχαδονήσια δεν έχουν ανάγκη από λιβαντούς, συγκρίσεις με διεθνείς top παραθεριστικούς προορισμούς και επίθετα υπερθετικού βαθμού. Η δική τους γοητεία δεν «φωνάζει», είναι όμως αποστομωτική τη στιγμή που πλησιάζεις σε αυτά με τη βάρκα. Αν, μάλιστα, εκείνη την ημέρα είσαι τυ-

χερός και δεν φυσάει... Τότε τα ρηχά νερά με τον αμμώδη βυθό μοιάζουν με λίμνη ακίνητη και το γαλαζοπράσινο χρώμα τους αποκτά σχεδόν εξωπραγματικές διαστάσεις. Είναι τέτοια η ομορφιά που απορείς πώς όλα αυτά τα χρόνια οι περισσότεροι από εμάς τα Λιχαδονήσια δεν τα γνωρίζαμε, δεν είχαμε καν ακούσει το όνομά τους. Γιατί αποτελούν ανακάλυψη των τελευταίων ετών. Πέρυσι έφτασα κι εγώ ως εκεί, έχοντας ακούσει δεκάδες επαινετικά σχόλια από φίλους που

είχαν ήδη περάσει από την περιοχή και είχαν απολαύσει τη θάλασσά της. Εκανα μια πρώτη βουτιά στην παραλία απέναντί τους, μια ημέρα φθινοπωρινή, με ελάχιστο κόσμο. Ωραία ήταν, είχε όμως συννεφιά, οπότε τα χρώματα δεν είχαν την ένταση που αποκτούν τις ημέρες με ηλιοφάνεια. Ωσπου κάποια στιγμή, κάποια από εκείνες τις στιγμές που νιώθεις τυχερός που τις έζησες, έγινε το θαύμα: Από ένα μεγάλο άνοιγμα στα σύννεφα φάνηκε ο ήλιος, για να αδειάσει ξαφνικά όλο

το φως του επάνω μας. Το νερό έγινε καθρέφτης. Βρεθήκαμε να κολυμπάμε σε ένα διάφανο σύμπαν που έλαμπε. Οι πιο ντελικάτες αποχρώσεις του γαλάζιου και του πράσινου γύρω μας και εμείς εντός τους, λες και πρωταγωνιστούσαμε σε διαφήμιση γυρισμένη σε ένα εξωτικό νησί της Καραϊβικής. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα τα Λιχαδονήσια και η γύρω τους περιοχή επιβεβαίωσαν και με το παραπάνω τη φήμη τους ως ένας από τους απόλυτους ελληνικούς προορισμούς για θαλάσ-

σια μπάνια. Θα ήθελα πολύ να επιστρέψω και να βουτήξω για άλλη μία φορά στα νερά τους. Επτά και βάλε μικρά (και μερικά πολύ-πολύ μικρά) νησάκια στα βορειοδυτικά της Εύβοιας. Εκεί που ο Βόρειος Ευβοϊκός Κόλπος συναντά τον Μαλιακό. Αυτά είναι τα Λιχαδονήσια, «ριγμένα» στη θάλασσα, κάπου ανάμεσα στον οικισμό της Λιχάδας (από την πλευρά της Εύβοιας) και στα Καμένα Βούρλα (από την πλευρά της Φθιώτιδας). Θεωρούνται αποτέλεσμα της ηφαιστειακής δραστηριότη-

τας που είχε εκδηλωθεί στην περιοχή πολλούς αιώνες πριν. Ενα αρκετά εκτεταμένο τμήμα τους βυθίστηκε κατά τη διάρκεια μεγάλου σεισμού το 426 π.Χ. Ο,τι απέμεινε το απολαμβάνουμε σήμερα. Τα δύο μεγαλύτερα είναι η Μονολιά, το βορειότερο νησί του συμπλέγματος, και η Μεγάλη Στρογγυλή, το νοτιότερο νησί. Ανάμεσά τους βρίσκονται η Μικρή Στρογγυλή, το Στενό, η Βαγιά, ο Βοριάς, το Λιμάνι καθώς και τα Ποντικονήσια, τα οποία στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μια σειρά σκο-

πέλων. Το όνομα Λιχάδες προέρχεται, σύμφωνα με τη μυθολογία, από τον Λίχα, που ήταν ο δούλος του Ηρακλή και εκείνος ο οποίος του παρέδωσε, κατά διαταγή της Δηϊάνειρας, τον (ποτισμένο με αίμα-δηλητήριο) χιτώνα του κενταύρου Νέσσου. Ο Ηρακλής οργισμένος γκρέμισε από ψηλά τον Λίχα στη θάλασσα και οι σταγόνες από το αίμα του έγιναν νησάκια. Δραματικός και τρομακτικός ο τρόπος που (σύμφωνα με τον μύθο) δημιουργήθηκαν οι Λιχάδες, γοητευτικό και τρυφερό

το τοπίο τους σήμερα. Φιλόξενοι κόλποι και πράσινα ακρογάρια με κρυστάλλινα νερά! Γι' αυτό και όλο και περισσότεροι παραθεριστές τις προτιμούν. Τα ακατοίκητα από τη δεκαετία του '60 νησιά (γιατί παλαιότερα είχαν μερικές δεκάδες κατοίκους, όπως φαίνεται και από μερικά ερειπωμένα σπίτια που απέμειναν) έχουν γίνει δημοφιλής προορισμός για εκατοντάδες σκάφη κάθε καλοκαίρι. Για βάρκες, ταχύπλοα αλλά και πολυτελή κότερα που δένουν αρόδο ώστε οι επιβάτες τους να

Μια ηλιόλουστη ημέρα, χωρίς αέρα! Αυτή είναι η ιδανική συγκυρία για να απολαύσει κανείς τον μικρό παράδεισο της Βόρειας Εύβοιας.